

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **J.H.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
t.č. Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 269, 735 64 Havířov
zastoupena Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2024, č. j. OAM-841/ZA-ZA11-HA08-2024, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 8. 2024, č.j. OAM-841/ZA-ZA11-HA08-2024 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala žalobou doručenou soudu dne 3. 9. 2024 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Žalobkyně žalobou napadla rozhodnutí v celém rozsahu, neboť ho považuje za věcně nesprávné, nezákonné a nesprávně odůvodněné a tedy nepřezkoumatelné, když dle jejího názoru v průběhu správního řízení žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v potřebném rozsahu. Dále žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, naopak odůvodnění rozhodnutí založil z velké míry na skutečnostech, které nemohou mít vliv na posouzení důvodnosti obav žalobkyně z pronásledování.
2. Žalobkyně má za to, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil její azylový příběh, neboť o mezinárodní ochranu požádala z důvodu pronásledování v zemi původu proto, že je praktikující křesťankou. Namítla, že žalovaný se vůbec nezabýval možností udělit mezinárodní ochranu podle § 12 písm. a) zákona o azylu s odkazem na to, že žalobkyně nebyla politicky aktivní. Žalovaný nepřiměřeně zúžil tento termín na politickou aktivitu v užším slova smyslu, např. členství v politické straně, přestože tímto termínem jsou myšlena politická práva a svobody dle čl. 43 Listiny základních práv a svobod, tedy i právo na svobodu projevu a svobodu sdružovací. Žalobkyně uvedla řadu příkladů, kdy došlo ze strany státních orgánů země původu k zásahu do shora uvedených práv, když zásadní je skutečnost, že náboženské uskupení, jehož členkou je žalobkyně, bylo označeno za zakázaný kult. Žalovaný nijak neprověřil propojenost náboženského přesvědčení žalobkyně a politického přesahu její víry.
3. Žalobkyně dále namítla, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zaujal chybný závěr, že žalobkyně nebyla v minulosti pronásledována, který je v rozporu s obsahem správního spisu, neboť žalobkyně podrobně hovořila o nemožnosti praktikovat svou víru, o výhrůžkách a násilí spjatých s otevřením hlásáním víry, o brutálním mučení jejich spoluvěřících, o nutnosti žít ve strachu, scházet se k vyznávání víry v úkrytu mimo bydliště i o tom, že ji konkrétně sledovala policie, také o tom, že mnoho jejich spoluvěřících bylo zatčeno a nemá od nich žádné zprávy. Žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování, což žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil, přestože dostupné informace o zemi původu vypovídají, že náboženská svoboda zde není respektována. Čínský trestní zákoník postihuje trestem odnětí svobody členství a aktivitu v zakázaných církvích a žalobkyně se v případě návratu obává zatčení a mučení. Žalovaný se nijak nevypořádal s hrozbou trestního postihu, který je jednotný v rámci celé Číny a zaujal názor, že žalobkyně mohla svou situaci, kdy byla pronásledována policií, řešit přestěhováním.

4. V další námitce žalobkyně uvedla, že žalovaný se nijak nevypořádal s otázkou, zda sama příslušnost k Církvi Boha Všemohoucího nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Tato otázka není v napadeném rozhodnutí vyřešena, žalovaný pouze uvedl, že žalobkyně nebyla v minulosti vystavena aktům, které lze kvalifikovat jako pronásledování. Přitom z informací o zemi původu použitých v rámci správního řízení vyplývá, že členové zakázaných křesťanských církví jsou pronásledováni, vězněni a mučeni.
5. Žalobkyně se dále domnívá, že rovněž splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu jejího možného vystavení mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu

v jiném státě. Žalovaný se tímto v napadeném rozhodnutí nezabýval, přestože žalobkyně uvedla konkrétní případy.

6. Žalobkyně zdůraznila, že přestože nebyla schopna v rámci správního řízení doložit žalovanému konkrétní důkazy, její výpověď je věrohodná a vnitřně konzistentní a žalovanému se nijak nepodařilo její věrohodnost vyvrátit. Bylo proto povinností žalovaného aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, což žalovaný neučinil. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Konstatoval, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť dle něj nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Žalovaný zdůraznil, že ačkoliv v Číně panuje problematická situace v oblasti lidských práv a postavení křesťanů, nedokládá to samo o sobě, že všichni obyvatelé této země jsou vystaveni azylově relevantnímu zacházení. Žalobkyně nikdy nebyla čínskou policií zadržena, vyslýchána nebo uvězněna pro své náboženské smýšlení, nebyla tam a není ani v současnosti trestně stíhána, nestala se terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek, tím méně kvůli svému náboženskému přesvědčení. Žalovaný neshledal, že by byla v zemi původu pronásledována ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že žalobkyni byl bez problémů vydán čínskými orgány cestovní pas s biometrickými údaji, tudíž je zjevné, že šlo o vydání dokladu na její pravou totožnost a bez problémů ze země odcestovala. Vždy je zásadní azylový příběh žadatele o azyl a z příběhu žalobkyně po porovnání její výpovědi s informacemi o zemi původu neplyne přiměřená pravděpodobnost pronásledování. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 27. 6. 2024 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k této žádosti uvedla, že je rozvedená, vyznává křesťanství, konkrétně protestantskou větev a je členkou Církve Boha Všemohoucího, nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany. O mezinárodní ochranu žádá v České republice poprvé. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že vlast opustila proto, že zde jako křesťanka zažívala útlak. Její víra je v Číně potírána, v případě jejího zadržení by jí bylo ublíženo.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

9. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně popsala důvody opuštění země původu. Žalobkyně uvedla, že členkou Církve Boha Všemohoucího (dále jen „Církev“) je od roku 2003, před odchodem ze země původu působila jako vedoucí 40 nebo 50 věřících. Členové Církve se scházejí v domácnostech, tato setkání jsou zakázána, žalobkyně se účastnila náboženských setkání dvakrát týdně, zde se sdílí zkušenosti, modlí se, čte se Písmo svaté. Setkání se účastnilo 4–5 osob, po vlně zatýkání se scházeli jen ve dvojicích. Žalobkyni duchovním vedením pověřila církevní sestra Z., žalobkyně ji viděla jen jednou, po vlně zatýkání se vzájemně nekontaktovali. Biologické sestry žalobkyně byly v roce 2005 kvůli své víře zatčeny, byly pro nedostatek důkazů propuštěny. Poté byly sledovány policií asi půl roku. Mladší sestra víru opustila. V roce 2022 proběhlo velké zatýkání mezi jejími souvěrci, bylo zatčeno 63 osob z důvodu náboženského přesvědčení. Dále bylo ze stejného důvodu zatčeno asi 30 osob v roce 2023, žalobkyně se zatčení vyhla a poté se hned odstěhovala z důvodu své bezpečnosti. Od roku 2022 začala uvažovat o svém odjezdu z vlasti z důvodu velkých obav, pas si zařídila až v květnu 2023 a turistické vízum, na které vycestovala až v roce 2024. V České republice nikdy předtím nebyla, věděla, že v ČR je zaručena svoboda náboženského vyznání, proto se rozhodla požádat zde o mezinárodní ochranu.
10. Žalovaný při posuzování žádosti žalobkyně vycházel kromě její výpovědi z informací o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu, a to Informace OAMP, Čína, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 1. 2024, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 20. 3. 2023 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022 ze dne 21. 3. 2024 a Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021.
11. Žalovaný vyzval žalobkyni k seznámení s podklady pro správní rozhodnutí. Žalobkyně se dne 16. 7. 2024 s obsahem spisu seznámila a požádala žalovaného o lhůtu k doložení podkladů pro rozhodnutí, lhůta byla stanovena do 23. 7. 2024. Žalovaný do dne vydání rozhodnutí, tj. do 13. 8. 2024 žádné doplňující dokumenty od žalobkyně neobdržel.
12. Dne 13. 8. 2024 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Shrnl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je obava z pronásledování a zatčení z důvodu skutečnosti, že žalobkyně je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně Církve Boha Všemohoucího. Žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu, když dle jeho názoru nebyly naplněny důvody dle zákona o azylu.
13. Co se týče důvodu udělení mezinárodní ochrany pro pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné informace o tom, že ve své vlasti vyvíjela činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, pro něž by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně potvrdila, že nebyla členkou žádné politické strany ani se politicky neangažovala. Žalobkyně negovala jakékoli své potíže s domovskými orgány státní moci nebo bezpečnostními složkami, neuvedla nic, co by žalovaného vedlo k závěru, že by byla ve své vlasti v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystavena jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování.
14. K důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný nedovodil, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování z důvodu v tomto ustanovení uvedených, tj. pro její rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Žalovaný na základě informací o situaci členů náboženských menšin v Číně konstatoval, že protestantští věřící se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Žalovaný se dále v souladu se zákonem o azylu zabýval skutečností, zda sama žalobkyně byla během svého života ve vlasti pronásledována ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu ze strany čínských státních orgánů pro svou náboženskou příslušnost, případně zda může mít v případě návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování a toto po pečlivém posouzení neshledal. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nebyla nikdy čínskou policií zadržena, vyslýchána nebo uvězněna, nebyla ve své vlasti a není ani v současnosti trestně stíhána. Žalobkyně sice opakovaně hovořila o tom, že se obávala policie, konkrétně ale uvedla jen jednu situaci, kdy byla policií 24 hodin sledována, poté bylo sledování ukončeno a žádné další konkrétní problémy žadatelka neuvedla. Také hovořila o opakovaném zadržování jejích souvěrců, nicméně ona se terčem takového jednání nikdy nestala. Dle žalovaného žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků náboženských menšin, aby vygradovala svůj azylový příběh. Žalobkyni objektivně nikdo nebránil, aby vyznávala svou víru, nedošlo u ní k porušení svobody jejího vyznání, ani k ohrožení života, osobní svobody či jiných základních lidských práv. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žalobkyně sama tuto možnost negovala s odůvodněním, že všude v Číně je situace stejná, nicméně její bezproblémový odlet s čínským cestovním dokladem z mezinárodního letiště je dokladem toho, že pro policii nebyla zájmovou osobou.

15. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyni byl čínskými orgány bez jakýchkoliv problémů vydán cestovní pas s biometrickými údaji, jeho vydání byla žalobkyně přítomna. To svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o osobu žalobkyně, neboť v souvislosti s vydáním cestovního dokladu ji mohly, pokud o ni dle jejího tvrzení dlouhodobě usilovaly, zadržet nebo jí pas nevydat. Žalobkyně vycestovala oficiální cestou přes mezinárodní letiště v Pekingu, tedy jednu z nejvíce sledovaných oblastí v Číně a nikdo jí v opuštění vlasti nebránil. Do ČR nebyla adresována jakákoliv žádost o vydání žalobkyně k trestnímu stíhání ani nebyl vydán mezinárodní zatykač. Pokud by měli čínské státní orgány zájem na zadržení žalobkyně, je dle žalovaného nepravděpodobné, že tak neučinily v období od roku 2003, kdy se stala žalobkyně členkou Církve, až do doby jejího odjezdu ze země. Žalovaný uzavřel, že u žalobkyně neshledal závažné porušení lidských práv z důvodu její náboženské příslušnosti ani v minulosti ani do budoucna a dle jeho názoru žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena osobnímu pronásledování a neuvedla žádné konkrétní nebo relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této situaci po jejím návratu do vlasti něco změní.
16. V souvislosti s § 13 zákona o azylu žalovaný rozhodl tak, že azyl se dle tohoto ustanovení neuděluje, neboť žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny.
17. Žalovaný konstatoval, že posoudil důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a s přihlédnutím k jejímu věku a zdravotnímu stavu došel k závěru, že životní situaci žalobkyně nelze považovat za mimořádnou a její případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, proto jej neudělil.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

18. Žalovaný závěrem posoudil, zda žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně byla v zemi původu vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy mučení či nelidskému zacházení či trestání. Žalovaný opakovaně konstatoval, že ačkoliv byla žalobkyně příslušnicí Církve řadu let a svou víru vyznávala, nikdy nebyla zadržena či dokonce vězněna ze strany státních orgánů. Žalovaný shrnul, že pokud by čínské orgány skutečně žalobkyni pronásledovaly, měly po dobu života žalobkyně v Číně dostatek času, aby proti žalobkyni konkrétně zasáhly. Žalobkyně uvedla, že ji sledovala 24 hodin policie, ale když zjistili, že jela navštívit rodinu, toto sledování ustalo. Žalobkyni byl vydán cestovní pas s biometrickými údaji a odcestovala oficiálně z mezinárodního letiště, což svědčí o naprostém nezájmu státních orgánů o osobu žalobkyně. K obavám žalobkyně z pronásledování a nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti žalovaný uvedl, že toto považuje za čistě hypotetickou spekulaci. Žalovaný konstatoval neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vracejí do Číny. Žalovaný se nedomnívá, že by žalobkyni hrozilo nebezpečí z důvodu, že se do země původu nevrátila během doby, na níž měla vydáno turistické vízum. Z výše uvedených důvodů žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
19. Žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Proto žalovaný doplňkovou ochranu dle §14b zákona o azylu neudělil.

Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.
21. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí žalovaného, kterým žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Krajský soud konstatuje, že žalovaný posoudil žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako přípustnou a v napadeném rozhodnutí ji meritorně posoudil. Krajský soud však přisvědčuje žalobní námitce žalobkyně, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil situaci i azylový příběh žalobkyně a odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporné, a proto nepřezkoumatelné.
22. Krajský soud při posouzení věci bral v úvahu judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek 9 Azs 39/2019-77 ze dne 29. 8. 2019, v němž se jedná o skutkově obdobnou věc jako v napadeném rozhodnutí, a to žádost o udělení mezinárodní ochrany čínského státního příslušníka z důvodu jeho příslušnosti k Církvi Boha Všemohoucího.
23. Žalobkyně v první žalobní námitce uvedla, že žalovaný se vůbec nezabýval možností udělit mezinárodní ochranu podle § 12 písm. a) zákona o azylu s odkazem na to, že žalobkyně nebyla politicky aktivní. Žalovaný nepřiměřeně zúžil tento termín na politickou aktivitu v užším slova smyslu, např. členství v politické straně, přestože tímto termínem je myšleno i

právo na svobodu projevu a svobodu sdružovací. Krajský soud má za to, že námitka je důvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně nijak nezohlednil tvrzení žalobkyně o nemožnosti se svobodně sdružovat v rámci Církve. Nad to v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně negovala jakékoli své potíže s domovskými orgány státní moci nebo bezpečnostními složkami, neuvedla nic, co by žalovaného vedlo k závěru, že by byla ve své vlasti v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystavena jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Tento závěr žalovaného je vnitřně rozporný a proto nepřezkoumatelný, neboť celý azylový příběh žalobkyně je příběhem o jejím pronásledování ze strany orgánů veřejné moci právě z důvodu, že veřejná moc v Číně brání svobodě projevu a svobodě sdružování a její náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult.

24. Žalobkyně v následující žalobní námitce uvedla, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a popsala, jak toto pronásledování a sledování policií probíhalo, hovořila o naprosté nemožnosti otevřeně praktikovat svou náboženskou víru, o komunistické kampani nabádající spoluobčany udávání křesťanů, o nutnosti žít ve strachu ze zatčení, o tom, že hodně jejich spoluvěřících bylo z důvodu víry zatčeno. Žalovaný k tomuto v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyni „objektivně nikdo nebránil“, aby vyznávala svou víru a nedošlo u ní k porušení svobody vyznání či jiných základních lidských práv. Tuto „objektivitu“ ovšem žalovaný staví pouze skutečnosti, že žalobkyně sama nikdy čínskými státními orgány zadržena nebyla a zvláště na skutečnosti, že Čínu opustila s biometrickým pasem a z mezinárodního letiště, což je dle žalovaného jasný důkaz toho, že o žalobkyni čínské státní orgány neměly zájem a že informace o perzekuování křesťanů pouze využila pro svou životní situaci. Žalovaný přitom nijak konkrétně nezpochybnil azylový příběh žalobkyně, ani nezpochybnil její příslušnost k Církvi. Žalobkyně přitom svou dlouhodobou problematickou životní situaci vylicila.
25. Krajský soud má za to, že vzhledem k tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybnil informace žalobkyně o pronásledování její osoby jako členky Církve, měl vycházet z přiměřené pravděpodobnosti azylového příběhu žadatele. Nicméně i v situaci, kdy by jednání, jemuž byla žalobkyně v Číně vystavena, nedosahovalo míry pronásledování, o což je spor v posuzovaném případě, má žalovaný při svém rozhodování vycházet z konstantní judikatury NSS, podle níž má posuzování odůvodněných obav z pronásledování **prospektivní** povahu, takž není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl. Například v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017–33 Nejvyšší správní soud uvedl: *„řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko*

brozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí (...) podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí.“ V rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018–47, pak uvedl, že *„přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007–60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008–83). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v*

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.“

26. Standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování vymezil NSS zejména v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006–82: *„Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard ‚nade vší pochybnost‘ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek brozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“*
27. Posuzování odůvodněnosti obav z pronásledování vyložil NSS ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36: *„Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoli předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). (...) V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006–82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010–112).“*
28. Žalobkyně v průběhu správního řízení i v podané žalobě zdůraznila, že její odůvodněný strach z pronásledování vyplývá už ze samotné příslušnosti k Církvi Boha Všemohoucího. Jde o církev, která je v Číně zakázána, lidé jsou nabádáni, aby její příslušníky udávali. Žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 5 k tématu pouze uvedl, že „správní orgán konstatuje, že protestantští věřící se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“ a dále konstatoval, že žalobkyně „sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nebyla, žadatelce objektivně nikdo nebránil v její víře, respektive jejímu vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ani k ohrožení života, osobní svobody či jiných základních lidských práv.“

Žalovaný nijak nezpochybnil, že žalobkyně je členkou Církve. V materiálu o zemi původu, jež je součástí správního spisu, a to Čína – Informace

Australské vlády ze dne 22. 12. 2021 je uvedeno: „*Některá nová náboženská hnutí, označovaná výrazem xie jiao, jsou v Číně nezákonná. Trestní zákon stanoví tresty odnětí svobody až na sedm let pro jedince, kteří využívají „pověřivé sekty, tajné spolky nebo zločinné náboženské organizace“ k podkopávání státních zákonů či správních předpisů. Církev byla zakázána jako skupina typu xie jiao v roce 1995. Samostatné policejní zákroky proti členům mohou souviset s členstvím v této organizaci nebo s údajnou kriminální činností související s touto organizací. Podle výzkumu, který uskutečnila nadace Dui Hua, americká nadace zabývající se výzkumem lidských práv, soudní žaloby vznesené proti členům Církve se jen zřídka týkají násilí, což naznačuje, že většina případů souvisí s členstvím v této skupině, a nikoli s údajným násilným trestným činem. Znalosti o Církvi jsou kusé, ale je jasné, že je v Číně nezákonná a zprávy o všeobecně rozšířeném zatýkání jsou věrohodné. Pro členy této církve je nezákonné šířit jejich víru, ti, kteří se pokusí šířit svoji víru, i představitelé této církve, jsou podrobeni přísnějšímu zkoumání státních orgánů. Nemožnost otevřeně vyznávat víru a údajná (avšak rozporovaná) izolace členů od rodiny a společnosti by mohla snížit míru, v níž jsou členové Církve vystaveni společenské diskriminaci. DFAT nedokáže ověřit, zda by bývalý člen nebo jedinec uvězněný za členství v této církvi, byl zařazen na kontrolní seznam osob se zákazem vycestování ze země.*“

29. Přestože žalovaný nezpochybnil příslušnost žalobkyně k Církvi, nijak se nevypořádal s výše uvedenými konkrétními informacemi obsaženými ve správním spise, přestože z nich vyplývá, že sama příslušnost k Církvi zakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Také se nevypořádal s otázkou, jaké nebezpečí hrozí žalobkyni jako příslušnici Církve z důvodu příslušnosti k ní nebo z důvodu účasti na jejích náboženských obřadech, pokud by ji čínské státní orgány odhalily. Rovněž se nevypořádal s hrozbou trestního postihu z důvodu členství v Církvi, ačkoliv žalobkyně a shodně materiál Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021 uvedly, že Církev je v Číně zakázána a za členství v ní hrozí trest odnětí svobody až na 7 let.
30. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žalobkyně k tomuto uvedla, že stěhování, byť do jiné provincie, by její situaci neřešilo, protože situace a potlačování křesťanství je stejné v celé Číně. V tomto bodě je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné, neboť implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že „se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má“, ovšem zároveň v celém zbytku rozhodnutí žalovaný zastává názor, že žalobkyně nebyla v zemi původu vystavena žádnému pronásledování. Stejný postup vytkl žalovanému i NSS v rozsudku č.j. 9 Azs 39/2019-77 ze dne 29. 8. 2019, v němž říká: „*V citované pasáži žalovaný naopak implicitně připouští, že žalobce takové obavy měl, ale mohl se jim vyhnout právě vnitřním přesídlením. Tento logický rozpor žalovaný nijak nevysvětlil. Nijak nevysvětlil ani to, ve kterých provinciích by hrozba trestního stíhání byla menší než ve stěžovatelově domovské provincii, a z čeho dovodil, že by tato hrozba byla v různých provinciích různá, když vychází z trestního zákoníku, který je platný pro celou Čínskou lidovou republiku a je vymáhán státními orgány. Navíc je jeho přístup k samotné hrozbě trestního stíhání rozporný s judikaturou NSS. Ten konkrétně v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70, č. 1749/2009 Sb. NSS, připomněl, že ze samotné definice Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.*

uprchlíka plyne, že „žadatel o mezinárodní ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení než kdokoli jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování. Tento závěr vyplývá z definice uprchlíka, která požaduje pouze existenci ‚odůvodněného strachu‘ z pronásledování, a je v souladu i s judikaturou zahraničních soudů.“ Žalovaný tedy měl povinnost vyjít z dostupných informací o zemi původu, které musejí být „v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71). Na jejich podkladě se měl důkladně vypořádat i s možností, zda pronásledování všech členů církve, k níž podle – překvapivě nejednoznačných – závěrů samotného žalovaného stěžovatel patří, nedosahuje v Číně, a konkrétně v provincii X, takové intenzity, že už samotné členství v této církvi vyvolává v jeho zemi původu

odůvodněné obavy z pronásledování, přestože sám ještě žádným jasným aktům pronásledování vystaven nebyl. NSS netvrdí, že tomu tak je, nicméně bylo povinností žalovaného se i s touto možností vypořádat.“

31. Žalovaný svůj závěr o nedůvodnosti udělení mezinárodní ochrany fakticky staví pouze na skutečnosti, že žalobkyni byl vydán biometrický cestovní pas a nebylo jí ze strany čínských státních orgánů nijak bráněno v odletu z Číny. Fakt bezproblémového vystěhování ze země původu ale sám o sobě nezpůsobuje nevěrohodnost žádosti o mezinárodní ochranu, viz rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2010, č. j. 1 Azs 7/2010–114 řekl: „založit závěr o nevěrohodnosti celé výpovědi (...) čistě na pochybnostech o okolnostech vycestování ze země nelze. K tomu by bylo nutno identifikovat zásadnější nesrovnalosti ve stěžovatelově výpovědi, případně rozpory mezi jeho výpovědí a dostupnými informacemi o zemi původu atd.“ Kromě toho, žalovaný nijak nezohlednil azylový příběh žalobkyně, která popsala dlouhodobé obavy, kdy již v roce 2005 byly policií zatčeny její biologické sestry, popsala skrývání svého náboženského života i stupňující se obavy z důvodu zatýkání souvěrců. Toto dle názoru krajského soudu nesvědčí pro tvrzení žalovaného, že žalobkyně pouze využila informace o útisku křesťanů, aniž se jí toto riziko skutečně dotýká, naopak to svědčí o důvodnosti obav žalobkyně z návratu do země původu. Kromě toho, jak krajský soud již uvedl v bodě 29. rozsudku, v materiálu o zemi původu, jež je součástí správního spisu, a to Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021 je uvedeno, že se nepodařilo ověřit, zda bývalý člen nebo jedinec uvězněný za členství v této církvi, byl zařazen na kontrolní seznam osob se zákazem vycestování ze země. Dle mínění krajského soudu tedy nemůže obstát argumentace žalovaného, který celý azylový příběh žalobkyně fakticky odmítl s tvrzením, že nebyla v zemi původu pronásledována, když obdržela biometrický pas a odcestovala. Tento názor nemá oporu ve správním spise ani ve výše uvedené judikatuře NSS.
32. V poslední žalobní námitce žalobkyně uvedla, že rovněž splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu jejího možného vystavení mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném státě. V napadeném rozhodnutí žalovaný k obavám žalobkyně z pronásledování a nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti uvedl, že po zhodnocení okolností odchodu žalobkyně ze země původu, jejích motivů pro opuštění vlasti

a s přihlédnutím k aktuálním informačním pramenům dospěl k závěru, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do vlasti přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Neexistenci rizika pro žalobkyni opět zdůvodnil vydáním biometrického cestovního pasu a odletem žalobkyně z mezinárodního letiště. Žalovaný konstatoval neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vrací do Číny.

33. Krajský soud upozorňuje, že v materiálu o zemi původu, jež je součástí správního spisu, a to Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021 je uvedeno na str. 43: „*DFAT není schopno ověřit, jak je zacházeno se zamítnutými žadateli o azyl, kteří se vrátili do Číny, ale nemá žádné informace, jež by naznačovaly, že jsou perzekvováni státními orgány jen za to, že žádali o azyl. Je však pravděpodobné, že čínské úřady budou vědět o tom, jak se čínští žadatelé o azyl chovali v době svého pobytu mimo Čínu, a mohou vědět, že žadatelé zažádali o azyl. Důsledky pro tyto žadatele nejsou jasné.*“ Dle názoru krajského soudu má na zákonnost napadaného rozhodnutí vliv, že žalovaný pouze konstatoval neexistenci důkazů o týrání a špatném zacházení s žadateli o azyl. Ovšem nijak se nevypořádal s výše uvedenými ambivalentními údaji obsaženými ve spise, nijak nepřihlédl ke specifickému postavení žalobkyně jako žadatelky o azyl z důvodu náboženského pronásledování. Tvzení žalovaného, že čínské státní orgány mohly žalobkyni zatknout po dobu jejího pobytu v zemi původu, mohly požádat ČR o její vydání a skutečnost, že toto nenastalo, znamená, že žalobkyni nehrozí vážná újma dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, jsou pouze názorem žalovaného, který není podložen zjištěními ze správního spisu, a proto neobstojí. Naopak zde uvedený, opakovaně citovaný

materiálu o zemi původu, Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021, nasvědčuje tomu, že obavy žalobkyně z vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu jsou reálné.

Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je stíženo nedostatečným posouzením výkladu § 12 písm. a) zákona o azylu a nesprávným posouzením právních otázek výkladu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to otázky prospektivnosti a individuálnosti posouzení odůvodněnosti strachu z pronásledování z důvodu náboženství a také nepřezkoumatelnosti plynoucí z toho, že žalovaný dospěl k závěru o nevěrohodnosti obav žalobkyně pouze na základě skutečnosti získání biometrického cestovního pasu a odletu žalobkyně z mezinárodního letiště v Pekingu, což samo o sobě nevěrohodnost nezpůsobuje. Žalovaný se dále dostatečně nevypořádal s otázkou hrozby vážné újmy hrozící žalobkyni po návratu do země původu.
35. Na podkladě výše uvedených skutečností krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost a pro rozpor mezi obsahem spisu (informacemi o zemi původu) a napadeným rozhodnutím a věc vrátil věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu. Bude na žalovaném, aby se opětovně zabýval žádostí žalobkyně a vypořádal se s otázkou, jaké nebezpečí hrozí žalobkyni jako příslušnici Církve z důvodu příslušnosti k ní nebo z důvodu účasti na jejích náboženských obřadech, pokud by ji čínské státní orgány odhalily. Rovněž se vypořádá s hrozbou trestního postihu z důvodu členství v Církvi a v neposlední řadě situaci žalobkyně posoudí optikou § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

To vše s přihlédnutím k informacím, které žalobkyně o svém azylovém příběhu doložila v průběhu soudního řízení.

36. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť byť byla žalobkyně v řízení procesně úspěšná a má tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, pak žalobkyni, jak vyplývá ze spisu, žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 11. února 2026

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce